

— Не думай тъй, кръстникъ Еню, не ме връщай. Ти ще ми помогнешъ, ти ще ми дадешъ... Че при кого другиго да ида, кръстникъ Еню, при кого да си ударя главата, злочеста азъ... Кръстникъ Еню... Моля ти се като на Господа...

— Остави ме ти казвамъ, нѣмамъ пари! — изкрищъ Еню.

Жената млъкна и заплака. Серафимъ я слушаше какъ хълца и какъ вие като пребита. Ядосанъ Еню се показва на вратата и погледна надалече, безъ да спира очи нѣкъде. Серафимъ тихичко прибра хлѣба си и се изправи. Жената излѣзе отъ кафенето и си отиде. Тя тъй бѣше се забравила, че лицето ѝ не се виждаше. Но по вървежа Серафимъ разбра, че е млада. — Пари ли иска? — пошепна той на Еня.

— Пари иска. Отде да ѝ ги взема, азъ банка ли съмъ? Искала да води мъжа си на болницата. Добре, ама като нѣмамъ? Като нѣмамъ какво да ѝ дамъ — сърдѣше се още Еню.

— Значи, сиромашия до шия, а? Тъй да се каже...

Серафимъ малко работѣше, бавно пипаше, но не обичаше да стои празенъ. Предъ кжщата на Еня, която бѣше наблизу, бѣха стоварени кой знае кога камъни и, както бѣха насваляни, тъй си стояха разхвърляни. Серафимъ ги прибра на едно мѣсто и ги нареди. Следъ туй ходи за вода. Следъ туй — полѣ предъ кяфенето и примете.

Вечеръта Серафимъ остана на гости на Еня, но отказа да спи въ кафенето. Той застана точно по срѣдата на мегданя предъ кафенето и тамъ взе да си пригатвя легло.

— Че ела баремъ тука подъ стрѣхата, бе българино! — рече му Еню. — Дай си гърба на стената, легни на пейката, ако искашъ.

— Не, тука ми е по-добре мене.

— Ще ти духа. — Нека ми духа. Да ми духа сега, че като умра, нѣма да ми духа, нѣма да ми вѣй...